

Το πάθος της υποκρισίας (Λουκ. ιγ´10-17) (Μητροπολίτης Εδέσσης, Πέλλης & Αλμωπίας Ιωήλ)

/ [Πεμπουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

«Υποκριτά, έκαστος υμών τω σαββάτῳ ου λύει τον βούν αυτού;»

Πολλές φορές οι θρησκευτικοί άρχοντες του Ισραήλ κατηγόρησαν τον Ιησού πως με τα θαύματα που πραγματοποιούσε, παρέβαινε την εντολή του Σαββάτου. «Και διά τούτο εδίωκον τον Ιησούν οι Ιουδαίοι και εξήτουν αυτόν αποκτείναι, ότι ταύτα εποίει εν σαββάτω» (Ιωάν. 5,16). Είχαν πέσει στην πλάνη ως προς την ακριβή τήρηση της εντολής η «υπεκρίνοντο θεοσέβειαν», κατά την άποψη κάποιου ερμηνευτού. Το πιο πιθανό ήταν το δεύτερο, επειδή όλοι οι εχθροί του Χριστού ήταν διακατεχόμενοι από το πάθος του φθόνου εναντίον του. Στο σημερινό ανάγνωσμα βλέπουμε τον Κύριο στη συναγωγή κατά την ημέρα του Σαββάτου να θεραπεύει μία άρρωστη γυναίκα κι ο αρχισυνάγωγος να τον κατηγορεί πως παρέβη την εντολή του Σαββάτου. Τότε ο καρδιογνώστης Κύριος του αποκάλυψε το πάθος που είχε μέσα του. Τον ονόμασε υποκριτή (Λουκ. 13,15). Ας δούμε το πάθος της υποκρισίας.

Ο υποκριτής αρχισυνάγωγος

Ο Θεοφάνης ο Κεραμέας κάνει μία σπουδαία παρατήρηση πάνω στο σημερινό θαύμα του Κυρίου. Ως γνωστόν, κατά το Σάββατο αργούσαν τα πάντα και κανείς δεν έκανε καμιά δουλειά. Ο Κύριος με το να θεραπεύει τις ασθένειες των ανθρώπων «παρείχε τοις νόσοις σαββατισμόν», δηλ. έκανε τις ασθένειες να αργούν. Πιο απλά κατέπαυε την ενέργεια των νόσων και ελευθέρωνε τους ανθρώπους από τη δουλειά των σωματικών παθών. Ο αρχισυνάγωγος όμως μέσα του καιγόταν από το πάθος του φθόνου εναντίον του Χριστού και ενώ υποκρινόταν ευσέβεια, έψαχνε να βρεί αφορμή για να επιτεθεί στον Κύριο. Με τη θεραπεία της γυναίκας «διαρρήσει την ενδομυχούσαν κακίαν», δηλ. σπάει την καλά φυλαγμένη μέσα του κακία κι αρχίζει να την σκορπάει προς τα έξω. Το προσωπείο πέφτει και παρουσιάζεται το πρόσωπό του. Ήταν υποκριτής.

Μία άλλη παρατήρηση του αγίου Κυρίλλου Αλεξανδρείας. Ο αρχισυνάγωγος, κατά τον Άγιο, ήταν υποκριτής «και είρων και ύπουλος» και «βάσκανος» (ζηλιάρης). Αυτός, λοιπόν, ο φθονερός άνθρωπος ήθελε να βλέπει τη γυναίκα να περπατάει σαν τα τετράποδα, παρά να πάρει το γνωστό ανθρώπινο σχήμα, δηλ. να περπατάει όπως όλοι οι φυσιολογικοί και υγιείς άνθρωποι. Προτιμούσε αυτό «ίνα μη Χριστός μεγαλύνηται, μηδέ Θεός είναι υπό των πραγμάτων κηρύττεται», για να μη δοξάζεται ο Χριστός και για να μη φανερώνεται από τα θαύματα η θεότητά Του. Είχε διεφθαρμένη κρίση. Είχε την κρίση του υποκριτή.

Το πάθος της υποκρισίας

Το πάθος της υποκρισίας είναι πάρα πολύ φοβερό και απεχθές. Ο ποιητής άγιος Γρηγόριος το επισημαίνει: «Εισί γαρ, εισίν αθλιώτεροί τινες», υπάρχουν ναί, και κάποιοι πιο αξιολύπητοι. Αυτοί επαμφοτερίζουν στην πίστη. Δε σέβονται τα του Θεού και είναι Εύριποι των λόγων. Οι υποκριτές είναι στους αδυνάτους λιοντάρια και στους δυνατούς σκυλιά που γλείφουν. Τιμούν ο,τι ευχαριστεί τους άλλους και όχι ο,τι τους συμφέρει. Η υποκρισία είναι μία κατάσταση που κάνει τον άνθρωπο διπλοπρόσωπο. Μάλιστα μέσα στην εκκλησιαστική ζωή ο υποκριτής εμπαίζει και το θεό και τους ανθρώπους. Ο φθόνος, που είναι μητέρα της υποκρισίας, κάνει τον άνθρωπο να φθονεί τους αρίστους, είναι σαν να αγαπά τους κακούς.

Ο υποκριτής που μάλιστα έχει και πανούργο νού, καταφέρνει πολλές φορές να

διαφεύγει της προσοχής των άλλων. Να κρύβεται επιμελώς και να μην εκδηλώνει τα πραγματικά του αισθήματα. Μερικές φορές παρασκηνιακά εργάζεται και είναι κρυφίνους και περίεργος. Προφασίζεται ευλάβεια, ενώ στην ιδιωτική του ζωή καταλύει τους νόμους του Θεού και απροφάσιστα κάνει εκείνο που θέλει, έστω κι αν αυτό είναι αντίθετο με το Ευαγγέλιο και τις παραδόσεις της Εκκλησίας μας. Δημιουργεί την εντύπωση πως είναι επιστήθιος φίλος κάποιου και σε κάποια ευκαιρία τον προδίδει. Είναι διχασμένη προσωπικότητα, θέλει και το Θεό, αλλά τον τραβάει και ο κόσμος, θέλγεται απ'το λόγο του Θεού, αλλ' αγαπά και τα μάταια. Τις περισσότερες φορές στον υποκριτή νικάει το κακό και ο κόσμος. Αν αποκαλυφθεί, τότε είναι ο αθλιέστερος των ανθρώπων και ανυπόληπτος χριστιανός. Μεγάλο κακό έχουν κάνει οι διάφοροι υποκριτές κληρικοί και λαϊκοί στο εκκλησιαστικό πλήρωμα. Έγιναν αιτία να ψυχρανθεί η πίστη πολλών.

Η υποκρισία ανθεί στον κοσμικό, αλλά και στον εκκλησιαστικό χώρο. Υπάρχουν άνθρωποι που αγωνίζονται για την ευσέβεια, τη δικαιοσύνη και την αγιότητα, ενώ στην ιδιωτική τους ζωή είναι ασεβείς, άδικοι, σκληροί και στερημένοι της χάριτος του Θεού. Όσο πιο ευθύς είναι ο άνθρωπος, τόσο πιο πολύ τον επισκιάζει ο Θεός και τον χαριτώνει. Ο υποκριτής, έστω κι αν είναι συναρπαστικός στους τρόπους του, απωθεί. Αντίθετα, ο ειλικρινής έστω κι αν δεν έχει μεγάλα προσόντα, ελκύει τον άλλο. Τέτοιοι ήσαν οι Άγιοι της Εκκλησίας μας. Αυτούς ας μιμηθούμε στη ζωή μας.

πηγή: agiazoni.gr